

L'ENIGMA DEL MUSEU

Acabo de sortir de treballar i són les onze. Em queda mitja hora per arribar a la ciutat. En sortir del cotxe algú em crida:

- Jozebi!!!! Espera!!! Em pots fer un favor?

- Diga'm.

- Pots anar a treballar per mi aquesta nit al museu?

- Acabo de sortir ara mateix de la construcció i estic molt cansat però necessito els diners per mantenir a la meva família.

És el meu veí xinès, en Mi-hau. Ens vam conèixer quan estàvem fent la mudança i ell em va ajudar molt. I els nostres fills estudien junts a l'escola Dubai Emirates. Per això li faig el favor.

He d'arribar a la 1 i mitja al canvi de torn. És el primer cop que vaig al museu situat a la Fortalesa Al Fahidi a treballar de vigilant i estic molt nerviós. Paso per davant d'un restaurant i em paro a menjar un kebab, el plat típic de Pakistan. De sobte, el telèfon sona titititititititi. És la Khadija, una de les meves dones. Li explico que he d'anar a treballar, s'enfada una mica, però finalment m'entén.

Em dirigeixo cap al museu. Quan arribo a la porta em quedo bocabadat, veig molts quadres penjats a la paret: Campo de trigo y ciprés, de Van Gogh; Mujeres en Tahití o en la playa, de Gauguin...

Seguidament veig un quadre que em crida l'atenció, La Dona Plorant, de Pablo Picasso, amb un marc d'or i diamants de color blau. M'assec a la butaca, penso amb el quadre i finalment m'adormo perquè estic molt cansat. Escolto com si un vidre s'hagués trencat i vaig a mirar.

Em sorprenc quan veig que el quadre ja no hi és, sento un cop fort a la planta de dalt i em dirigeixo corrent i espantat, a descobrir el que ha passat. Veig que el llenç ha desaparegut. Sol m'he trobat el marc tot trencat.

Comença a sonar la alarma i em desperto desesperat. Tot havia estat un somni.

Em giro, miro a les càmeres i per la meva sorpresa veig una ombra a la sala del Van Gogh, em dirigeixo a aquella sala i quan arribo no hi ha ningú.

Torno a la sala de vigilància. M'adono que no puc seguir aquest ritme tota la nit, que he de prendre'm alguna substància per poder aguantar.

Truco al meu cunyat perquè em porti opi. En consumeixo, em marxa la son i em sento més relaxat. Al cap d'una hora, m'aixeco de la cadira per fer la ronda pel museu.

Passo per la sala Da Vinci, em quedo mirant La Gioconda, La Dama De L'ermeni i un que em resulta molt fascinant: Oveja y cabra de Chao Meng-fu. Després de cinc minuts apreciànt la delicadesa d'aquesta obra em quedo bocabadat i de sobte un corder comença a treure el cap del quadre i em somriu, jo el saludo i el corder surt del quadre i se'n va corrent pel passadís.

Persegueixo al corder fins arribar a la sala de control, on m'envaeix un mareig i m'assec a la butaca amb la mirada perduda en el sostre. Quan baixo la mirada torno a veure al corder a un parell de metres meus, en mirar-me'l em fa la impressió de que està afamat, fet pel qual obro un cartró de llet i m'hi apropo lentament per tal de no espantar-lo.

Abans d'apropar-me, el corder surt corrents cap a la sala de Picasso, quedant-se plantat just d'avant de la Dona Plorant, sense pensar-m'ho dues vegades li llanço la llet.

Just després de llençar el cartró de llet, desapareix el corder mentre veig horroritzat com el que resulta ser una tassa de cafè escatxiga tot el quadre dissolvent gran part de la pintura. Encara sota els efectes de l'opi intento atrapar al corder el qual es troba en el interior del quadre, trencant així el llenç i donant-me un fort cop al cap contra la paret quedant-me inconscient.

Dues o tres hores després, recupero la consciència ja sense cap efecte de l'opi, adonant-me horroritzat del que havia fet.

Són les 4 de la nit. Agafo el quadre i les cintes de gravació i me les enduc al cotxe. Em dirigeixo a casa del meu cunyat, que es troba a dos carrers d'allí.

Truco al timbre i surt amb la bata posada i amb cara de son. Li explico el que m'ha passat, es posa a riure i em diu que m'ajudarà. Li dic que em guardi al quadre i acte seguit me'n vaig a casa del Mi-Hau. El meu veí em rep amb cara de sorpresa, em pregunta que hi faig allí i perquè no sóc al museu.

Li explico que m'han robat el quadre, la Dona Plorant de Pablo Picasso i em pregunta com ha pogut passar. Decidim anar junts cap al museu en busca de les cintes de gravació.

Mentrestant el meu cunyat per la seva part, es dirigeix cap al museu i decideix tirar una pedra a la finestra de dalt, trenca el vidre i tira una corda amb un "ganxo" a dins. Acte seguit marxa cap a casa seva. Però quan arranca el cotxe, veu com un altre vehicle aparca al seu costat. Som nosaltres.

Decidim entrar al museu perquè veiem un cotxe a fora. Anem en búsqueda de les cintes de gravació, però ens sorprenem quan no trobem res, o al menys jo ho faig veure. Veiem la finestra trencada a la planta de dalt. En Mi-Hau vol anar a la sala de control, però el Jozebi li ho impedeix, perquè no vegi al seu còmplice. Mentrestant en Mi-Hau se n'adona que han desaparegut un parell de quadres més. Acte seguit en Mi-Hau escolta com un motor arrenca i decideix sortir corrents a veure què passa a fora. Observa com el seu cotxe ha desaparegut...

Continuarà